

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δραΐσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶν.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ'ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Πέμπτη τοῦ μηνὸς 'Απριλίου
κι' ἀντασπάζονται τὰ χεῖλη.

Ποῦντος ἐνενηντα πέντε κι' ἐπτακόσα,
Πάσχα τοῦ Κυρίου κι' ἀνοιξίς γελῶσα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]

μαζὶ μὲ σὰς τοὺς ἀγαστοὺς
δεδοξάσται παγκάλως
ὅσον κανέναν ἄλλος.

Ἐκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ὅλα τὰλλα μας βιβλία
καὶ 'στὸ σπῆτι μας πωλεῖται καὶ 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Σεῖς τοῦτον ἐδοξάσατε καὶ σήμερον ἐν ὕμνοις,
τὸ κόμμα συνδοξάσαντες βουλευμιώτης ποιμένης,
κι' αὐτὸς ἐδόξασεν ἡμᾶς
καὶ 'στ' ἀνοικτὰ σὰς στόματα
μεγάλος πέφτει λουκουμάς
καὶ χάσκουν τὰλλα κόμματα.

Τροπάρια πολιτικὰ παραπολὺ παθητικὰ.

Κι' ἐφέτος ἀνυμνήσωμεν,
κι' ἐφέτος προσκυνήσωμεν
τοὺς μύστας τῆς Βουλῆς,
σωτήρας προσφιλεῖς.

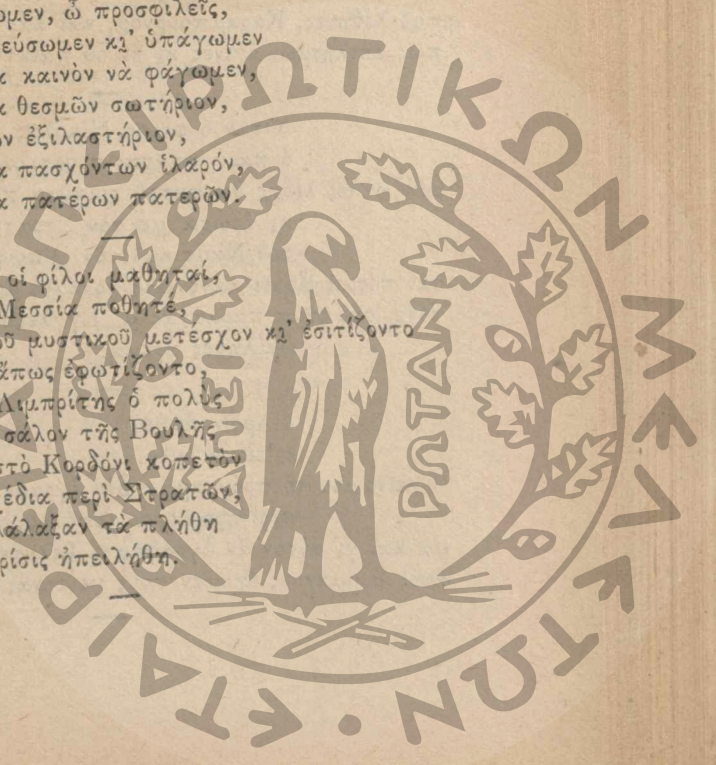
Ὁ Στρατηλάτης Θεοδωρῆς
τάδε λαλεῖ περιχαρῆς,
σεινάμενος κουνάμενος καὶ τὴν ρομφαίαν πάλλων·
κενὰς καὶ τώρα βλέποντες γαστέρας ἀντιπάλων,
δεῦτε τὰς ἑδρας τῆς Βουλῆς
κενώσωμεν, ὦ προσφιλεῖς,
καὶ σπεύσωμεν κι' ὑπάγωμεν
Πάσχα καινὸν νὰ φάγωμεν,
Πάσχα θεσμῶν σωτήριον,
πολλῶν ἐξιλαστήριον,
Πάσχα πασχόντων ἱλαρόν,
Πάσχα πατέρων πατέρων.

Χαῖρε, παντάνασσα Βουλῆ,
φάρε τοῦ κάθε Φασουλῆ,
ἡ τόσον ἀγρυπνήσασα
κι' ἀεροκοπανίσασα,
περιπεσοῦσα δ' ἐν πολλαῖς κι' ἐφέτος ἀπαρτίαις,
κι' ὡς εἶπεν ὁ Χατζόπουλος ἐν τούταις ἀμαρτίαις.

Βουλὴν τὴν προαιώνιον,
ποῦ βγάζει Στρατηλάτας,
καὶ πάλιν τὸ δαιμόνιον
τὴν πιάνει τῆς παρλάτας,
κι' ἐδαϊμονίσθη λέγουσα
κι' ἐξάπτουσα καὶ φλέγουσα
τοὺς ἄνδρας τοὺς κοσμητορας
καὶ Μονοκρούσους ρήτορας.

Ὁ Κορδονάτος ὁ πατὴρ
τοιαῦτα λέγει 'στους πιστοὺς·
νῦν τῆς σανίδας ὁ σωτὴρ

Ὅταν οἱ φίλοι μαθηταί,
γέρο Μεσσία πόθητε,
τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ μετέσχον κι' ἐσιτίζοντο
καὶ κάπως ἐφωτίζοντο,
τότε Διευπρίτης ὁ πολὺς
ἔφερε σάλλον τῆς Βουλῆς
καὶ 'στὸ Κορδόνι κοπετον
μὲ σχεδία περὶ Στρατῶν,
κι' ἠλάλαξαν τὰ πλήθη
καὶ κρίσις ἠπειλήθη.

Ἄλλ' ὅμως σὺ μαρμαίρων
κι' ἐντὸς καλάθου φέρων
τὰ σχέδια Στρατηγιῶν, ἐπέδειξες ἐκεῖνα
καὶ πρόγραμμ' ἀπαράβατον,
κι' ἀμὴν ἀμὴν, ἀνέκραξες, θά ψηφισθοῦν τὸν μῆνα,
ὅπου δὲν ἔχει Σάββατον.

Τὴν ποίμνην ἀπελύτρωσας μὲς μεγάλης κρίσεως
καὶ καταράτου τρόμου,
κι' ἀνέλαβες ἐπ' ὤμου
τὰ βάρη τῶν Στρατηγιῶν, μὰ καὶ τῆς Διοικήσεως,
καὶ τοῦ Λιμπρίτη λυτρωθεὶς
καὶ τάρματα περιβληθεὶς,
σαλπίζεις νέον κηρυγμα
καὶ μένεις πάλιν στήριγμα
τοῖς φίλοις σου τοῖς κρώξαισι ;
δόξα σοι, γέρο, δόξα σοι.

Τὴν ἐν κακοῖς γηράσασαν Βουλὴν
καὶ πάλιν ἐγκατέλειψες ἐνδοξῶς,
ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμα σου χολὴν
κι' ἐπότισαν μεγάλην δίψαν μ' ὄζος.

Χατζίσκοι σ' ἐγκατέλειψαν σκληρῶς
κι' ἐπαυσαν νὰ κορδώνωνται σιμά σου,
κι' ἀνέκραξαν ὅτ' ὁ βῆμα γοερῶς
πῶς ἀθετεῖς τὸ μέγα πρόγραμμά σου.

Κι' ἐκεῖνος ὁ πιττός ὁ Νικολῆς,
κι' ἐκεῖνος ὁ Λεβίδης σὲ κεντᾷ,
κι' ἀνάμεστος ἐκ χόλου καὶ χολῆς
δὲν κάθεται ὅσπιν ποίμνην σου κοντᾷ.

Μὰ ποίμνην ἰδικὴν του συγχροτεῖ
καὶ Στόλους ἐπιμόνωσ ἀπαιτεῖ
ἀπὸ τοῦ Ναυτικοῦ τὸν Ὑπουργόν,
τὸν μέγαν Κωνσταντῆν τὸν πελαργίν.

Ποῦ σου φωνάζει, Θόδωρε, τὰ στρατιωτικὰ;
ποῦ σου τὰ ναυτικὰ;
ποῦ νῆα μοῖρα ναυτική;
ποῦ ναυμαχίαι κι' ἀστακοί;
ποῦ λέβητες, Καρχαμπούρνο, καὶ κάστρα τῆς Πρεβεζῆς;
πῶς ἐπιλήσμων ἔγινες κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὲς παίζεις;

Ὅταν ὁ φίλος Νικολῆς,
ὁ παρὰ πάντας προσφιλέας,
βράζων ὡς λέβης θωρηκτοῦ τοιαῦτα προσεφώνει,
κι' ἡρώτα μὲ τὸν Στρατηγὸν
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν Ὑπουργόν
σὰν πόσαις ρίχνει κανονικῶς τὸ κάθε μας κανόνι,
τότε ὅτ' ὁ βῆμα παραστάς μ' Ἐγγλέζου κρύον αἶμα
ὠμίλησες ἡρέμα:

« Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρήν' ὕμιν.
Ἐκεῖνο μου τὸ πρόγραμμα δὲν ἔγραφε καθόλου
περὶ προμάχου Στόλου,
μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἂν ἔγραφε, τί θέλομεν τοὺς Στόλους,
ἀφοῦ συμμάχους ἔχομεν τοὺς γείτονάς μας ὅλους;

Τοιαῦτα λέγων ἀπαθής,
πρὸς τοὺς φιλάτους παρευθής
ἔδειξες τὸ παράσημον ἐκεῖνο τοῦ Σουλτάνου,
γεραίροντός σε μὲ πολλοὺς
κι' ἐκείνου τοῦ μακροσκελοῦς
κι' ἐνδοξοῦ Καραπάνου.

Βλέπον ἐπὶ τὸ στήθος σου
Σουλτανικὰ παράσημα,
ἐξίστατο τὸ πλῆθος σου
κι' ἔφαλεν ἀνστασίμα.

Χαῖρε, τῶν Τούρκων σύμμαχε, καὶ νῦν καὶ ὅσους αἰῶνα
ὑπερυψοῦτε κραταιῶς τὸν πάππον τῆς Κορδόνας.
Οὗτος γὰρ σώζει τὴν φυλὴν ἡμῶν τῶν θερμοαίμων
ἐκ προσεχῶν πολέμων,
ἀλλὰ κι' ἐξόδων περιττῶν
μεγάλων Στόλων καὶ Στρατῶν.

Δεῦτε καὶ σήμερον δεσμοὺς ἐλύσαμεν ἀλύτους,
καὶ Μετζητιέδες φέροντες ἀδαμαντοκολλήτους
δεῦτε καὶ πάλιν τοὺς καρποὺς εἰρήνης νὰ τρυγήσωμεν,
καὶ μὴτε κἂν ψαρόβαρκα ὅτ' ὁ μέλλον ναυπηγήσωμεν.

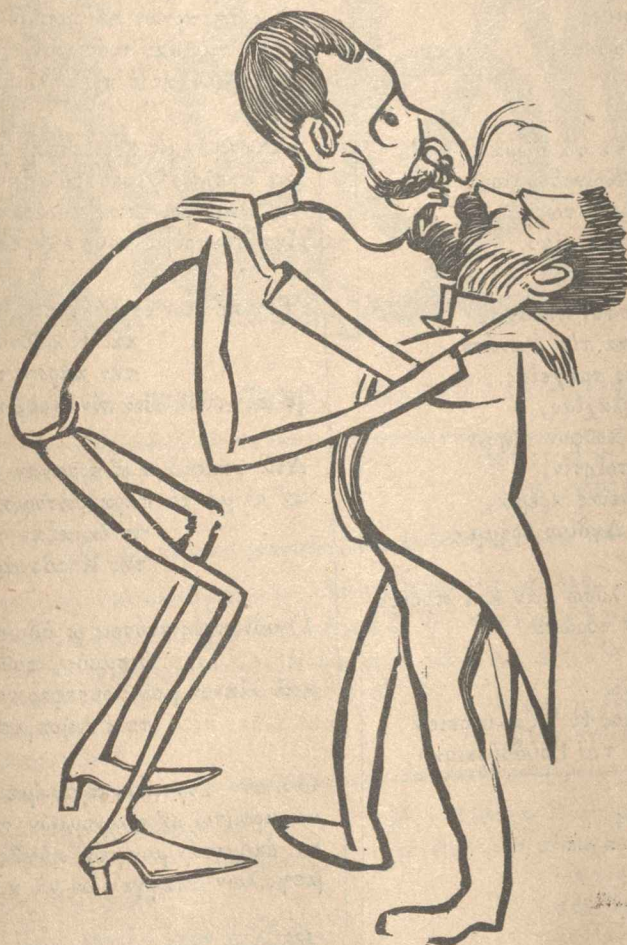
Καὶ τῆς Πυθίας οἱ Δεῖλοι
δεῦτε κραυγάζουν, ἀδελφοί,
τραπῶμεν μὲ τὸ Ναυτικόν
πρὸς ἀλίσκων ἀστακῶν,
καὶ θρίαμβον ἀνέξοδον πρὸς πάντας ἀλαλάζωμεν
καὶ Μετζητιέδες καὶ σταυροὺς μὲ Τούρκους ἀνταλλάξωμεν
κι' εἴπωμεν φίλοις κι' ἀδελφοῖς : κάνετε τὸ σταυρὸν σας
καὶ μὲ τὸ χερί τὸ δεξιὸν καὶ μὲ τὰριστέρό σας,
καὶ μὲ συμμάχους ὁδεύετε καλὰ τὸν γαϊδάρο σας.

Ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας
καὶ πληρωθήσεται ψεύματος,
προσδεδέφωμεν τὸ κόμμα μας
καὶ πληρωθήσεται γεύματος.

Νομοσχεδίων κάλαθον τηροῦντες στρατιῶται
Κορδονοπατριῶται,
κατὰ πλεονεξίαν παρίσταντο κι' ἐσκάλιζαν μὲ τρόμον
ν' ἀνεύρουν τὸν πολυπαθὴ τῆς Στρατηγίας νόμον,
πλὴν παραστάς ὁ Θεόδωρος πρὸς τούτους προσεφώνει:
τὸν νόμον τί ζητεῖτε σεῖς, ὃν τρέμει τὸ Κορδόνι;
ἐγγήγερται διὰ παντός, οὐκ ἔστι πλέον ὥδε...
καὶ πάλιν εἶπαν δόξα σοι τῆς στρουγγῆς Βοεβόδας.

Ὅτ' ἐκ τῶν ξύλων σε λαμπρὸν ἡ ποίμνη σου καθεῖλε,
τῶν στανιδάδων στύλε,
τότε καὶ πάλιν ἔκραξε τὸ ξυλευθὲν Κορδόνιον:
σὺ νόμον διεξέφυγες, παππούλη, καταχθόνιον,
δι' ὃν εἰς μαύρης κρίσεως κατεπνιγόμεν ρεῦμα
κι' ὀλίγου δεῖν παρέδιδας πρὸς Ἀνακτα τὸ πνεῦμα,
πλὴν πάλιν μ' ἐκαρδάμωσες κι' ἐρήμωξας δαρκῶνας,
διὸ καὶ γὰρ σὲ προσκυνῶ καὶ νῦν καὶ ὅσους αἰῶνας.

Δεῦτε γονυπετήσωμεν ἐμπρὸς τοῦ φαλακροῦ
κι' ὄλων τῶν ἄλλων κορυφῶν,
κι' ὑμνήσωμεν τὸν ἀδελφὸν
Θανάση τοῦ Λοκροῦ.

Τὰ μαλλώματα ἔξεχάνουν
καὶ Χριστὸς ἀνέστη κάνουν.

Ὅσοι μεγάλα καὶ πολλὰ τοῦ Κόντε κατελάλησε
καὶ δόξαν ἐξησφάλισε.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα καὶ κακοβούλων σπεῖραι,
ὅταν κι' ὁ Κόντες χολωθείς
ὅτ' ὁ βῆμα ἀνῆλθε παρευθής
κι' ἔλεγε πόσα ἔωδεψε καὶ πόσην προῖκα ἔπῃρε,
καὶ συκοφαντὴν ἔκραξε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον,
τὸν ἄνδρα τὸν θαυμασίον,
καὶ τοῦτον ἐμαστίγωσε πρὸ τῶσαν βουλευτῶν
καὶ σπύγγον μ' ὄζος ἔπλησε κι' ἐπότιζεν αὐτόν.

Ἐβόησαν τὰ σύμπαντα διὰ βοῆς μεγάλης
ὅταν ἀπὸ τῆς θέσιν του κι' ὁ Πρόεδρος ὁ Ράλλης
πρὸς Θεοτόκην ἔλεγε περιφραδῶς κι' ἐντόνας:
αὐτὸς δὲν πταίει, κύριε, μὰ πταίεις σὺ καὶ μόνος,
ὁ μετ' ἀγάπης ἄλλοτε ὅσους κόλπους σου θερμαίνων
τὸν ὄρν τὸν φαρμακερὸν καὶ τὸν τετυφωμένον,
ὃς εἰς ἡμέρας παλαιὰς σθεσθέντος μεγαλείου
πολλὰκις ἐξεδίωξα μακρὰν τοῦ Συμβουλίου.

Δεῦτε καὶ τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη μεγαλύνωμεν
κι' ἐμπρὸς τῆς γόνου κλινώμεν.
Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος ὅτ' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας
ὁ Θεόδωρος σιωπηλὸς ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας,

πλὴν ἡ σιγὴ τοῦ Θεοδώρου περιφραδῶς ἐλάλει
κι' ἦτον ὡσὰν νὰ τοῦλεγε: τί μοῦ σκαρώνεις, Ράλλη;

Οἱμοι, ξανθὴ συνάναρχε κι' εὐεξαπτον τεχνίον,
ἐφέλλιζες καθ' ἑαυτὸν ὁ μέγας Κορδονίων.
Πῶς τὴν ὀργὴν σου δὲν κρατεῖς, τὴν γλώσσα τὴν ὀξείαν;
κι' εἶπε πρὸς τὸν Χαράλαμπον στραφεὶς τὸν Εὐαγγέλιον:
ἄφες αὐτῷ, Χαράλαμπε, χάριν τοῦ μπαμπασί, ὅχι οἶδε γὰρ ἐνίοτε τί λόγους ὀμιλεῖ.

Τὰδε τὰ ρήματα πικρῶς
πρὸς πάντας ἀλαλάζει
ὁ Μονοκροῦσος ὁ Λοκρός,
τοῦ κόμμα δὲν ἀλλάζει,
Θανάσης ὁ δημοφιλής,
ὁ μείνας ἐξω τῆς Βουλῆς,
ἀλλὰ κι' ἐκτὸς βουλευτῶν τὰς τύχας τῆς πατρίδος
καὶ κλέος εἰς τὰ μέταλλα θηρεύων τῆς Λοκρίας.

« Ὁ Θεοτόκη, τί λαλεῖς; ἔχω γὰρ γούναϊς ρήματα...
ἐγὼ καὶ μόνος ἔγραφα τὰ τόσα σου προγράμματα,
πλὴν σὺ μ' ἀπετυμπάνισες
κι' ἀπόντα μ' ἐκοπάνισες.

Ἄντα μικρὸν σ' ἀνέδειξε Πρωθυπουργὸν φωστῆρα
καὶ μέλλοντα σωτῆρα,

κι' ανύψωσά σε σιδηροῦν εἰς τόσον μεγαλεῖον,
πλὴν σὺ μὲ παρεγνώρισες
κι' οὐτ' ἓνα κἄν μ' ἐδώρησες
σιδήρου μεταλλεῖον.

«Ἐγὼ μὲ τῆς ρητορικῆς σ' ἐπροίκισα τὰ δῶρα
κι' ἐπὶ τὸ βῆμ' ἀπήστραψες τὸ τοῦ Κοινοβουλίου,
πλὴν σὺ μικρὰν ἐπιστολὴν δημοσιεύεις τώρα,
δι' ἧς τὴν παραχώρησιν ἐζήτουν μεταλλεῖου.

«Ἄν σήμερον τὸ κόμμα σου περίπυστον ἀνάσσει
τὰ πάντα, Κόντε, χρεωστεῖς σ' ἐμένα τὸν Θανάση,
πλὴν ἐναντίον μου κραυγὰς ἐξέβαλες τραχείας...
μάρτυρας ἐξαπέστειλα πρὸς σέ μονομαχίας,
καὶ σὺ μὲ τύφον εὐγενοῦς καὶ τόσην κοῦφον οἴησιν
ἡρνήθης μίαν πρὸς ἐμέ μικρὰν ἱκανοποιήσιν,
καὶ γὰρ γνωρίζεις, ὑψηλῆς πανευγενείας κρέμα,
πῶς παίζει καὶ καλὸ σπαθὶ τὸ τοῦ Δαδίου θρέμμα.

«Οὐκοῦν καὶ γὰρ τὴν γλῶσσαν μου θὰ λύσω σὺν καὶ πρῶτα
καὶ συμβολαίων παλαιῶν τινάξω τὸν εὐρύτα,
τὸν κύβον δ' ἀναρρίψω
καὶ θραύσω καὶ συντρίψω
τῶν μεταλλεῖων τῶν κλεινῶν τὸ κλέος τὸ Τζαμούρειον
κι' ἐκείνην τὴν τρισέβαστον λαπάραν τὴν Βουδούρειον».

Τάδε τὰ ρήματα πικρῶς
πρὸς πάντας ἀλαλάζει
ὁ Μονοκροῦσος ὁ Λοκρός,
ποῦ κόμμα δὲν ἀλλάζει.

«ὦ Ράλλη, τρίχα μου χρυσῇ,
μαζί μου τάβαλες καὶ σὺ.

Ἐγὼ καὶ τοῦτον τὸν ξανθὸν ἀνέδειξα πρὸ χρόνων,
κι' αὐτὸς τὴν πάλαι δόξαν του τὴν χρεωστεῖ σ' ἐμένα,
κι' ὅταν ἐγὼ τὸν ἄφησα παντέρημον καὶ μόνον
ἐξέπεσε καὶ καπετάν τὸν ὀνομάζουν ἓνα.
Ἐγὼ κι' αὐτὸν ἀνέδειξα, πλὴν τί μ' ἀνταποδίδει;
ἀντὶ τοῦ μάννα τὴν χολὴν κι' ἀντὶ νεροῦ τὸ ξύδι.

«Διὸ σκοπεύω μάρτυρας νὰ στείλω κι' εἰς αὐτόν,
μὰ καὶ πρὸς πάντα κατ' ἐμοῦ λόγον κακὸν εἰπόντα,
καὶ γὰρ χολὴν μ' ἐπότισαν πολλοὶ τῶν βουλευτῶν
καὶ μ' ἐξεμεταλλεύθησαν ἐκ τῆς Βουλῆς ἀπόντα.»

Χαῖρε, Βουλὴ παντάνασσα, μετάλλων χωνευτήριον,
καὶ τῆς τιμῆς κριτήριον,
σὺ ποῦ τὰς ἀηδόνας μας στεγάζεις τὰς εὐμύλους,
πλὴν δὲν κρατεῖς ὡς ἄλλοτε 'στοὺς φλογερούς σου κόλπους
τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, δεινὸν μεταλλωρύχον,
καὶ λαλιὰς μεταλλικῆς ἀπεστερήθης ἤχον.

Χαῖρε, Βουλὴ παντάνασσα, τὰ κλέη σου πελώρια,
δύο μηνῶν ἐφήφισες τὰ δωδεκατημόρια,
κι' ἀπῆλθες ἀλαλάζουσα πρὸς ἐκλογεῖς ἐκθάμβους
μεταλλικοὺς θριάμβους.

Δεῦτε κι' ἐμεῖς μεταλλικὴν ἐνωτισθῶμεν νόταν...
τάδε κι' ὁ γέρον Κορδονὰς ψελλίζει κατ' ἰδίαν:
ἐξέδυσάν με τὴν φαῖαν ἐκείνην ρεδιγκόταν
κι' ἐνέδυσάν με θώρακα καὶ στρατηγοῦ μανδύαν.

Ἀντὶ στεφάνων ἔθηκαν 'στὴν φέγγουσάν μου κάραν
Σαῖταφάρων σατραπῶν περιφανῇ τιάραν,
ἀπὸ σανίδας τρόπαιον περίλαμπρον ἐστήθη
καὶ Μετζητις προσήλωσαν 'στὰ λάσιά μου στήθη.

Λαμπρὸν μὲ περιέφεραν εἰς Ἀνακτόρων θάλαμον
κι' ἐγέλων χρυσοστόλιστος καὶ ραδινὸς κι' ἀκμαῖος,
κι' ἀντὶ ρομφαίας ἔδωκαν 'στὴν δεξιάν μου κάλαμον
ἵνα συντρίψω τοὺς ἐχθροὺς ὡς σκευὴ κεραμέως.

Τὸν κόσμον ἐσυγκίνησα, πλὴν δὲν ἐσυγκινήθη,
καὶ Κορδονόπουλα πολλὰ
τὴν κάραν τοῦ Ζυγομαλαῆ
μ' ἐζήτουν ἐπὶ πίνακος, κι' ἐγὼ τοὺς τὴν ἡρνήθη.

Διὰ σταφίδων μ' ἔρραναν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
κι' οἱ μὲ τὸ παρακράτημα φρυάξαντες καὶ μῆ,
κι' ἔκραζαν χαῖρε κι' ἐλελεῦ,
τῆς Κορδονάρας Βασιλεῦ.

Γουδί πρὸς τούτοις μ' ἔδωσαν νὰ κατακοπανίσω
θεσμούς, ποῦ φέρουν τρόμους,
καὶ λίκνον μοῦ προσέφεραν ἓνα μ' αὐτὰ λικνίσω
τοὺς Διμπριτεῖους νόμους.

Οὐκοῦν Τυρταίου πρὸς ἐμέ προσεκομίσθη λύρα
νὰ κρούσω κι' οἰκονομῶν παρήγορον παιάντα,
κι' ἐκόμισάν μοι μετ' αὐτῆς μακρὸν καταδρεκτῆρα
μεγάλων ἐπαγγελιῶν νὰ καταδρέχω μάννα.

Ἔβαλαν 'στὸ λαρύγγι μου φωνὴν τῆς ἀηδόνος
νὰ βαυκαλίζω δι' αὐτῆς συχνὰ καὶ λιγυρώνως
ὅσους τῶν ἡμετέρων μου μ' ὑπομονὴν ἀγίων
ἐλπίζουν εἰς τὴν ἰδρυσιν ὀγδίων Ὑπουργείων.

Λαμπρὸν μὲ περιέφεραν κι' εἰς Τουρκικὸν χαρέμι
κι' ἔπειτα μὲ τὸν κάλαμον μ' ἔδωσαν καὶ καλεμι,
ὅπως ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν κι' ἐν κυανοῖς ὀράμασι
Ρωμαϊκοῖς καὶ Τουρκοῖς συνυπογράψω γράμματα
ἐκείνης τῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως τὸν χάρτην,
δοξάσαντα τὸν Μάρτιον, τὸν μῆνα τὸν ἀντάρτην.

Μὰ καὶ τῆς λήθης τὸν λοτὸν
μ' ἐπρόσφεραν ὡς φαγητόν,
κι' εὐθὺς ἐλησμονήθησαν πολέμων ἀνευθύνων,
καὶ μ' ἔσυραν εἰς χίμαιραν ἐνὸς ὀνείρου πλάνου,
κι' εἶδα ξυλὰς Πρωθυπουργὸς πῶς ἤμουν τῶν Ἑλλήνων,
ἀλλὰ καὶ μέσα 'στὸ Γιλδίξ Βεζύρης τοῦ Σουλτάνου.

Καὶ τὴν Τουρκίαν ἤνωσα μαζί μὲ τὴν Ἑλλάδα
κι' ἔβαλα Τούρκας φερετζέ 'στὴν κόρη τὴν Παλλάδα,
κι' ἐγέναν ἐν Βασιλείῳ μετὰ μιᾶς Βουλῆς,
μὲ Τούρκους Αὐτοκράτορας κι' Ἑλλήνας Βασιλεῖς,
κι' ἐλείψαν πόλεμοι φεικτοὶ κι' ἀστακομυιοκτόνοι,
κι' ἔδω καὶ 'στὸ Βυζάντιον ἐφήφιζαν Κορδόνι.

Καὶ καυπόδαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Περὶ μιμήσεως Χριστοῦ, διαπρεπὲς βιβλίον,
τῷ Χρῆστῃ τῆς Ἀναπλάσεως τὸ βιβλιοπωλεῖον.
Ἀθέριος μετέφρασε Λαμπρὸς ὁ δεινός,
κι' ὡς σπεύσῃ πρὸς ἀπόκτησιν καθεὶς Χριστιανός.